

Josep Manel Vidal

Aquelles solituds d'on veníem

Premi
Festa d'Elx

Em talle sovint amb els desperfectes d'aquella tren-
cadissa. Però, què vols? No sé renunciar al costum de
mirar-te amb els peus descalços. I si tanque els ulls
encara ve el teu record i m'abraça per darrere.

AQUELLES SOLITUDS D'ON VENÍEM

Tu presencia es ajena, extraña a mí como una cosa.

PABLO NERUDA

Se'ns van aplegar massa greuges sobre la pell de les trobades. Abans apuntalàvem el dèficit amb generoses dosis d'indiferència, salpebrades d'ironia. No fèiem cas de les seues fiblades insectívores i traïdorenques, repuntant-nos el paisatge anònim de l'esquena. Pagàvem de grat cada fotesa amb el palmell obert on ara s'hi veuen els rastres de tota aquella xavalla de sal. Se'ns adormien les pensades del sexe en el brou espès de les llargues migdiades d'estiu. Ens vam mirar aquelles solituds d'on veníem. La llar que tenia el moment de la nostra coneixença en dipòsit. I com un salconduit cap al territori invers de les cremades fèiem petits gestos per no esdevenir definitivament immòbils.

L'AMOR

Això ha volgut l'atzar:
amor i mort
per sempre agermanats
en la presó del cos.

XAVIER MACIÀ

L'amor et mata i et viu. Colonitza les estances de l'ànima que havies silenciats i volies mantenir estèlvies a la pèrdua. Esdevé un hoste animal que perjudica les intencions, afluixa els mecanismes de la voluntat, silencia el món com una flassada. És un corcò que rosega la fusta del ventre, desabarga les teulades, emfatitza les foteses. És una malaltia que segella la junta de les portes, rovella les frontisses, esborra els panys de totes les eixides. L'amor emmetzina els queviures, acumula pèrdues en la comptabilitat de les hores, et fa sagnar amb les vores de cada silenci. No té la joiosa condició de la indiferència, ni la perfecta disposició de les rutines, ni el plaer dels indrets que són desco-neixença. Enrareix les matinades i foragita totes les minúscules aportacions aconseguides durant el trànsit anodí de la vida.

EL CAMÍ DE LA DIVERGÈNCIA

Los pormenores son lo más importante.

ZHIVKA BALTADZHIEVA

La pràctica del desperfecte sobre la fragilitat. La compulsiva traça de les esquerdes entre l'aproximació fallida dels gestos. Les hores passant la mola per aquesta mecànica del viure. L'absentisme, mesurat com un beuratge, al laboratori de les transformacions, estorant tots els trajectes. La sutja d'aquell caliu antic tacant de nocturnitat tots els paisatges. Les orone-lles mortes al ventre migratori de les esperances. Les frontisses, sorolloses de rovell, immobilitzant les abraçades. El pronòstic d'un plor ciclònic complicant la versatilitat de cada somriure. La punta trencada d'un llapis i la consegüent hemorràgia de silencis. La saliva de les paraules no pronunciades lubricant l'imminent canvi d'agulles.

ALLÒ QUE PARLA SENSE VEU

Tot s'ajorna. Ja no plou.

RICARD GARCIA

El discurs de les teues indecisions s'obri pas entre la vegetació de plàstic d'aquest pis de novençans. Més que el que dius, sorprenden els buits, que deixen orfes el bastiment i els plànols sintàctics de l'assaig que improvises. Hi ha un onatge de tempestes moribundes agitant el safareig desconcertant del teu equipatge. He mastegat lentament les teues paraules, engolint-me-les sense pressa, prudentment. Avisat del to, amb la llengua, tastava les textures de la mescla i evitava les espines i les llàgrimes. He fet una digestió serena. He volgut ofegar les funcions de la pena amb els suc biliar de l'esperança. He desitjat que, allò que parla sense veu, fos una pausa abans de tornar a alenar l'estima.

LI VAS DIR

Sense alçar el cap em dius adéu?

LAURA DALMAU

Li vas dir, dona, que allò que tenies, en estat de pròrroga, no era estima. Li vas dir, mirant de no punxar en la pell de cada lletra, que no estaves enamorada, que era un home meravellós i perfecte, fet del material sensible dels negatius de pel·lícula antiga. I li vas llençar, sense voler, amb aquella afirmació, la sal de plata que revela veritats i immobilitza el temps. Li vas dir, dona, sense oferir pronúncia, estalviada de fonemes, que allò d'abans era una ficció afegida a la festa de les descobertes. Ploraves mentre li ho deies. Era la remor del corrent de la pena sonoritzant aquell desconcert que deixà la plaça dels afectes sense músics ni dansaires. Ell t'escoltà i no digué res. Mentre, sostenia la criatura de desperfectes d'una guerra perduda. No tenia estratègies i, ara ho sap, ni aliats. Li vas dir, dona, amb aquell derivat de la paraula amor –la closca fòssil de la vida que ha mort–, que tot és finit en el passeig del tacte. I, tot seguit, li vas arrencar de les mans el poema.